

BEURONSKA UMETNOST: NOČNI RAZGOVOR MED SV. BENEDIKTOM IN NJEGOVO SESTRO SV. SHOLASTIKO (BEURON).

ODREŠENI.

JOŽE POGAČNIK.

Sneži iz mehkega neba,
meglà zakrila gôre je do dna —
kot da odslej mi ni nič več navkreber iti.

Jaz hodim, hodim v nov svet.

Kot da vse bridkotežko bi prestalo biti:
ne slišim več koraka svojega,
ne čutim več v sebi srca črnega —

Jaz hodim v beli zrak planin.

Le semintja pod noge svoje se ozrem:
iz vsake je stopinje zrasla bela, bela sled —
od vsega le sladak spomin . . .

MISEL.

TINE DEBELJAK.

V večere
se mi v lobanjo
misel zareže:
zagrebe se vanjo,
gloda in škrta,
vrta, vrta
kot črv-lubadar
v živ les.

O misel-črv
pod živo skorjo!
Poti si v nji teše:
žaga in reže,
v izgrizene mreže
sebe zapreda,
išče izhoda,
gloda, gloda,
bega in pleše
po vroči lobanji,
moji lobanji.

Begam za njo,
za mislijo z mislijo,
da ji ugledam v obraz:
in je obraz stoter
in ni obraza nikjer
in sem povsod le jaz,
ki rastem v blazen izraz,
v življenja strahoten privid —

O, zaletel bi se v zid
in misel ubil . . . ubil . . .
in bi rastel živ v nebo
kot raste ovčarček:
iz skal in mahu zgradi oltarček,
nasloni nanj glavó,
pomoli in — zaspi . . .